

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORIJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Prezime: MULAHUSIĆ

Ime: Ragib

Nadimak:

Ime oca: Ibrahim

Adresa:

Telefon:

Datum rođenja: 02.01.1955.

Pol: muški

Nacionalnost:

Bošnjak

Vjeroispovijest: muslimanska

Trenutno zanimanje: mesar

Prethodno: mesar

Jezik/jezici koje govori: bosanski

Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih):

Datum(i) razgovora: 09. i 10. april 2001.

Razgovor(e) vodio(la): Plony Bos

Prevodilac: Emina Kaknjo

Jezici korišteni tokom razgovora: engleski i bosanski

Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora:

Potpis/paraf: /potpisano/

IZJAVA SVJEDOKA

Došao sam dobrovoljno da dam izjavu predstavnicima Tužiteljstva Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju. Došao sam svojom voljom i nisam bio izložen bilo kakvom pritisku ili prijetnjama, niti su mi data bilo kakva obećanja.

Obaviješten sam da moje izjave mogu biti upotrijebljene u postupku protiv osoba osumnjičenih za ratne zločine i da moje ime može biti objelodanjeno advokatima odbrane i javnosti.

Želim istaći da sam spreman svjedočiti pred Sudom u Hagu, Nizozemska, ako to bude potrebno. Shvatam da će Sud, ukoliko budem morao svjedočiti, preuzeti odgovornost za moju sigurnost.

Jasno ću naznačiti kad budem govorio o onome što sam lično vidio, a i jasno ću naznačiti kad budem govorio o onome što sam čuo od drugih.

Mesar sam i prije rata sam živio i radio u Prozoru.

Dana 1. avgusta 1993. uhapšen sam u svojoj kući u Prozoru i odveden u Srednju školu u Prozoru. Dok sam bio u pritvoru u školi, morao sam raditi kao mesar za HVO u jednoj od mesara u Prozoru. Ujutru bi dolazili po mene i nakon cjelodnevnog rada bi me naveče vraćali u školu.

Ne sjećam se koliko dugo sam morao tako raditi, ali sam jednog dana, zajedno sa ostalim zatvorenicima, odvezen kamionom u selo Jurići.

U Jurićima sam spavao u jednoj kući, zajedno sa ostalim zatvorenicima kojih je bilo 21. Danju smo morali ići na kopanje rovova i tukli su nas.

Drugog ili trećeg dana po dolasku u Juriće, pripadnici HVO-a su nam rekli da je došlo do borbe između HVO-a i Armije BiH i da su neki Hrvati masakrirani. Takođe su rekli da je Armija BiH pucala na nas a ne na njih.

Te večeri i tokom noći, pripadnici HVO-a su nas pretukli u sobi u koju smo bili smješteni. To je trajalo do kasno u noć.

U našoj sobi su bila tri vojnika. To su : Goran (prezime nepoznato), pripadnik Hrvatske vojske ; Jozo (prezime nepoznato) i jedan vojnik čiji je nadimak bio « PEŠA ». Nakon što su nas pretukli, naredili su nam da skinemo pantalone i donji veš. Rekli su nam da moramo obaviti felacio. Bili smo tako preplašeni da se nismo usudili opirati se. Već su nas bili strašno premlatili.

Morali smo stati jedan preko puta drugog i obaviti felacio. Morao sam staviti penis čovjeka koji je stajao preko puta mene u svoja usta a onda je on to isto morao meni raditi. Ja sam to uradio sa PILAV Feridom. On je iz Lapsunja, opština Prozor. Nisam siguran da mu je to prezime.

Vjerujem da je bilo pet-šest zatvorenika koji nisu na to bili primorani. Nismo to morali raditi svi u isto vrijeme, nego dvoje po dvoje. U određenom trenutku su vojnici počeli da nas tuku i nisu prisiljavali druge zatvorenike na felacio.

Meni se čini da je to trajalo oko pola sata.

Dok smo to radili, vojnici su stajali na vratima i komentarisali. Psovali su nas balije. Rekli su da moramo uraditi šta god nam oni naredi.

U tom trenutku sam poželio da sam mrtav. Nikad to prije nisam radio. Nikad takvo iskustvo nisam imao.

Nismo razgovarali jedni s drugima nakon što se to dogodilo. Svi smo se osjećali veoma loše.

Ne znam ko nam je naredio da obavimo felacio, čini mi se da je to bio Goran. Bilo je i drugih vojnika koji su ulazili i izlazili iz sobe u kojoj smo se mi nalazili. PEŠA je kasnije ubijen.

Sjećam se imena drugih ljudi koji su bili prisiljeni na međusobni felacio. To su bili PILAV Osman ; ISLAMOVIĆ Sejad iz Prozora ; Albanac HANADI.

Dva-tri dana kasnije, pripadnici HVO-a iščupali su zub ISLAMOVIĆ Sejadu. Dok smo kopali rovove, blizu nas su stajali tri vojnika HVO-a. U jednom momentu, jedan od vojnika je naredio Sejadu da dođe.

Rekao je Sejadu da zine i iščupao mu jedan zub klještima kojima se obično čupaju klinovi iz konjskog kopita. To se desilo na pet-šest metara od mene. Svi smo se mi veoma uplašili a Sejad nije reagovao. Najvjerojatnije zato što se previše bojao.

Ne znam koja je jedinica bila zadužena za Juriće.

Samo znam imena nekolicine pripadnika HVO-a. To su imena vojnika koja sam vam već naveo. Ti vojnici su sve vrijeme nosili maskirne uniforme. Imali su oznake HVO-a na rukavima.

PEŠA je imao oko 40 godina; bio je nizak i snažne građe.

Goran je imao oko 25 godina. Mislim da je bio crnokos, ali se ne sjećam toga baš najbolje. Bio je nizak i snažne građe.

Jozo je imao tridesetak godina. Bio je visok i crnokos.

U to vrijeme dok smo još uvijek bili u Jurićima, PILAV Osmana i mene su tukli PEŠA i Goran. Prvo su nas tukli vani a onda su nas uveli u jednu od prostorija i tu su skočili na nas.

Onda, još smo bili u toj prostoriji kad me PEŠA prislonio uza zid, napunio svoju automatsku pušku i ispalio nekoliko metaka iznad moje glave. Osman mi je kasnije rekao da je PEŠA htio da opet šaržira, ali da mu je Goran rekao : « Nemoj to raditi, potreban nam je živ. »

Onda su vojnici otišli.

Tom prilikom mi je sluh oštećen zbog hitaca.

Nakon 25 dana u Jurićima, vratili su nas u Srednju školu u prozoru, gdje smo se oporavljali od premlaćivanja. Ja sam bio tako strašno isprebijan da nisam mogao nositi ni pet litara vode na liniju kad smo trebali tamo raditi.

Ne sjećam se koliko dugo smo ostali u Srednjoj školi, ali smo nakon pritvora u Srednjoj školi odvedeni na Heliostrom. Pušten sam 18. aprila 1994. godine.

Na Heliostromu me nisu tukli i samo sam jedan dan morao da radim izvan logora ; inače sam sve vrijeme radio kao mesar u kuhinji.

Otišao sam u Bugojno da se pridružim svojoj porodici.

Paraf: /parafirano/

RADNA VERZIJA

POTVRDA SVJEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na bosanskom jeziku i sadrži sve što sam rekao po svom znanju i sjećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svjestan sam da se može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991., kao i da mogu biti pozvan da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 10.04.2001.

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Emina Kaknjo, prevodilac, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovana i ovlaštena od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa bosanskog jezika na engleski jezik, kao i s engleskog na bosanski jezik.
- 2) MULAHUSIĆ Ragib mi je dao do znanja da govori i razumije bosanski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno preveo s engleskog na bosanski jezik u prisustvu MULAHUSIĆ Ragiba koji je, po svemu sudeći, čuo i razumio prijevod ove izjave.
- 4) MULAHUSIĆ Ragib je potvrdio da su, po njegovom znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite onako kako sam ih preveo, što je potvrdio svojeručnim potpisom na za to predviđenom mjestu.

Datum: 10.04.2001.

Potpis: /potpisano/